

М'яч летів низом у правий від голкіпера кут воріт. Моменту удару він не бачив, закритий гравцями своєї команди. Четверо з них оточили невисокого атакувального півзахисника, який рухом показав, що віддаватиме пас на лівий фланг, а сам різко пробив у створ воріт. Побачивши м'яча, який несподівано випірнув з-під гравців, голкіпер відчайдушно кинувся за ним. Ще дві-три секунди — і м'яч влетить у чисту біленьку сітку, що звисала за воротами. Голкіпер плигнув і розтягнувся перед лінією воріт, щоб широкою долонею дотягтися до м'яча, який нісся кулею. Атлетичний нападник, зріст якого був не менше 192–195 см, стрімголов побіг до голкіпера.

— Слухай, коли повернешся? — запитав той, хто сидів поруч із Маттеусом.

Біля атлетичного вигляду нападника миттєво опинився прудкий гравець середнього зросту, якого не було серед тих, що оточили технічного атакувального півзахисника. Він був на голову нижче за нападника і помітно поступався йому фактурою. Цей, середнього зросту, намагався пресингувати рослого і добре накачаного суперника, щоб той, про всяк випадок, не зіграв на добивання. Голкіпер розтягнувся до самісіньких кінчиків пальців і зумів дістатися м'яча, який відскочив не вбік, а майже перед ним. Атлетичний нападник мчав на м'яч, голкіпер лежав і не встигав підвестися, ще секунда — і м'яч вриветься у таку біленьку сітку, що аж сяяла. У цю мить гравець середнього зросту,

який вперто не відставав від нападника, кинув корпус вперед і ногами торкнувся м'яча, відбивши його метрів на три. Тут прибіг партнер по його команді, швиденько перепасував його іншому, а той далеким ударом відправив м'яча на половину поля суперника. Атаку, в якій майже не було інших шансів, аніж як завершитися голом, вдалося відбити.

— Так повернешся коли? Чи, може, ти там?.. — знову почувся той самий голос.

Маттеус відчув, як він увесь напружився, спостерігаючи за тим, що зараз відбувалося на футбольному полі. Гра перемістилася до центральної зони. Гравець середнього зросту, який на соту, а може, на тисячну частку секунди випередив атлетичного нападника, отримав передачу від свого півзахисника, який потягнувся вперед. Він м'яко, ледь помітним дотиком, прийняв м'яча, який немов приріс до його ноги, просунувся з ним метрів зо п'ять і віддав зрячий пас на хід якраз цьому півзахисникові, а сам одразу відтягнувся назад. Озирнувся на свого голкіпера, який відійшов від воріт, дивлячись на те, що відбувалося на протилежній половині поля, і лівою рукою показав йому триматися воріт. У цього, середнього зросту, були розмірені й неквапливі рухи, але вся його постань виявляла готовність до миттєвого пришвидшення, якщо цього вимагатиме ігрова ситуація. Було зрозуміло, що він грає на позиції ліберо. На зріст він був 174–175 см. На футболці його значилася чималенька цифра «10».

— Ця «десятка» грає так, неначе від цього матчу залежить усе. Немов це фінал європейського кубку, — роздумливо пробурмотів Маттеус.

Не відриваючи очей від футбольного поля, яке знаходилося метрах у двадцяти від них і було огорожене з усіх боків, він помовчав та неголосно додав:

— Хоча це, наскільки я розумію, одна команда, яка тільки поділилась на два склади і готується до чергового матчу. А «десятка» ця викладається, як наче у фіналі Ліги Чемпіонів.

Гравець середнього зросту побіг до низенького вінгера, що прорвався правим флангом і наближався до їхнього штрафного майданчика. Вінгер зробив пару фінтів, прокинув м'яч собі на хід і залишив позаду себе крайнього захисника. Центральний захисник не встиг повернутися після атаки. М'яч стрімко вкотився у штрафний майданчик. Вінгер поспішав за ним. Ворота перед вінгером відкрилися як на долоні, — можна було пробивати. Позиція виглядала як забійна. Гравець середнього зросту щосили біг навперейми вінгеру. Той наздогнав м'яча, кинув погляд на ворота, на голкіпера, який висунувся вперед. Вінгер прицілюється, заносить праву ногу, коротка пауза, голкіпер трохи згинається, «десятка» набігає, удар! М'яч гучно б'ється об корпус гравця середнього зросту, піднімається високо вгору й перелітає через металеву сітку, що огорожує футбольне поле.

Маттеус неквапливо підвівся і потягнувся до м'яча, що повільно котився в їхньому напрямку. Підійшовши до нього, він зупинив його, затиснув двома стопами, підплигнув і підкинув його на рівень поясниці. Коли м'яч зручно опускався, правою ногою він смачно до нього приклався. М'яч знову облетів металеву сітку й став опускатися над головою голкіпера, який чітким

поставленим рухом міцно зафіксував його обома руками.

Коли Маттеус повернувся до місця, де вони вдвох розташувалися, він провів рукою по густому шатеновому волоссю і звернувся до свого супутника:

— Що ти питаєш?

— Слухай, ну і влучний удар у тебе вийшов. А ця штука, з підскоком, а потім такий класний удар, — це дуже ефектно. Ті, хто там на полі бігали, здивилися.

— Я помітив, — почув Маттеус замість відповіді.

Це був Фелікс, який тільки но два тижні тому повернувся зі Сходу. Фелікс був айтишник. У нього і вигляд був такий, що одразу ставало зрозуміло, з ким маєш справу. Фігура худенька, обличчя продовгувате і з блідим відтінком, лоб високий, волосся недбало розкидане на голові, погляд ніби не в собі. Маттеус про себе так і називав його: IT-Фелікс. Або, для різноманітності, ще так: Техно-Фелікс. Інколи йому здавалося, що Фелікс здогадувався про це і нічого не мав проти.

Там, коли вони були разом на Сході, біля IT-Фелікса постійно знаходилися різні технічні та електронні девайси, і він займався збиранням та моніторингом інформації. Принаймні, так він говорив Маттеусу про свою спеціалізацію. Інколи він зникав на два-три тижні, говорив, що перебував у відрядженні та виконував специфічні доручення. Зайвих запитань Маттеус не ставив. Там, на Сході, у Маттеуса було таке правило: не ставити запитань тоді, коли цього можна було не робити.

Техно-Фелікс не був його підлеглим, хоча час від часу Маттеус і звертався до нього. Разів зо три це сталося через проблеми з мобільником: то мережу він не ловив, то не вмикався, то йому, Маттеусу, було добре чути, а його чути було зовсім погано. ІТ-Фелікс жодного разу йому не відмовив і щоразу ремонтував ту техніку, яку Маттеус йому підсовував. Зараз у нього теж знаходився його мобільний, у якому через падіння тріснуло скло корпусу і на екрані з'явилися дефекти зображення. Маттеус звакав до своїх речей і не поспішав їх міняти.

— Тренуватися треба. Закинув я цю справу. Можливо повернуся до неї. Бути у формі — нікому ще не завадило, — нейтрально зреагував Маттеус.

Техно-Фелікс потягся за своєю пляшкою. Маттеус відчув, що ІТ-Феліксу кортіло продовжити цю розмову.

— Я бачив, Маттеус, як ти спостерігаєш за ними, — Техно-Фелікс поглядом вказав на футбольне поле з штучним зеленим покриттям, звідки доносилися гучні удари по м'ячу. — Ти весь був у грі. На тих, хто там бігає, ти дивився з таким виразом, що я вже почав чекати: ось зараз ти встанеш і підеш з ними побігати. І навіть забудеш про те, куди ти зараз зібрався. Слухай, невже я сильно помиляюсь?

Маттеус зрозумів, що ІТ-Феліксу хотілося знати про нього більше. Там, на Сході, він нікому про себе нічого не розповідав. Майже нікому, окрім Віктора.

— І потім — цей твій фінт із підскоком і ударом по м'ячу. Ти відправив його прямо воротарю в руки. Я так не зможу. Навіть якщо дуже

захочу повторити це — у мене не вийде. А ти зробив це так, наче це для тебе дрібниці.

Техно-Фелікс дивився на нього і чекав. Маттеус узяв свою «Coca-Col'u» й відкрутив кришечку.

— Я займався футболом, — повільно промовив він. — Раніше. Можна сказати, у попередньому своєму житті. По-серйозному займався. Що було, то було.

Він ковтнув «Coca-Col'u», вона ще зберігала прохолоду. Відчув, як свіжість почала розходитися по всьому тілу, і продовжив:

— Як ти розумієш, Фелікс, я ж не народився Маттеусом. Так мене стали називати. В команді. Спочатку жартома, а потім прижилося. Мене це влаштувало. Цілком. Он бачиш того?

— Маттеус глянув на футбольне поле і вказав Техно-Феліксу на гравця середнього зросту, зріст якого не перевищував 175 см і який відпрацьовував у захисті. Цей гравець, на футболці якого значилася цифра «10», якраз зробив акуратну скидку головою своєму голкіперові. Той розбігся й сильним ударом відправив м'яч на протилежну половину поля. Гравець із цифрою «10» потягнувся вперед за своїми півзахисниками, щоб між ним і лінією півзахисту не утворилося значного розриву. Я грав там, на тій же позиції, де і ця «десятка». Це називається «чистильник», або свіпер. Або ще називається ліберо. Мені більше подобається — ліберо. Ти — вільний. Ти все вирішуєш сам. В тебе є необмежений простір для дії. Вся команда сподівається, що ти в потрібну хвилину, та що там хвилину — в потрібну мить, підстрахуєш, виручиш і не дозволиш супернику організувати голюву

ситуацію. Крім тебе, ніхто більше не прикриває кіпера. Ти, можна сказати, останній редут. Перед кіпером. І від тебе ситуація на полі інколи залежить більше, ніж від кіпера. Від того, як ти зіграєш, часто залежить, як завершиться матч. А твоїй команді дуже треба відчувати, що той, на кого вона дивиться як на свій останній редут, у потрібну мить прийме єдине правильне рішення. І матч завершиться так, як він має завершитися.

Маттеус знову ковтнув «Coca-Col'u». Спокійно прохолода огортала його всередині.

— В мене також був десятий номер — така от чималенька «десятка» на спині. Мені здавалося, що мій номер було видно всім, хто спостерігає за грою нашої команди. Я дуже старався, щоб допомагати своїй команді. Для мене це було важливо.

Він помовчав, кидаючи погляди на футбольне поле. Гравець середнього зросту отримав м'яч від голкіпера, який викинув його рукою, віддав пас лівому захисникові. Той, не побачивши продовження атаки, повернув м'яч «десятому» номеру, який одразу ж сильним ударом влучно переправив його плеймейкеру своєї команди.

— Не повіриш, Фелікс, там, на полі, все сприймається так серйозно. Там, можна сказати, усе як на війні. Пропущений гол — це можливість поразки. Забитий гол — наближення до перемоги. Тільки на війні ще й гинуть. Як це сталося з... Та ти сам знаєш з ким.

Маттеус і Техно-Фелікс сиділи на території спортивного комплексу «Альянс-арена». З компактої кав'ярні, що була при цьому комплексі,

вони винесли стільці й розташувалися на повітрі так, щоб дихати гострими весняними запахами. У кав'ярні їм запропонували взяти із собою два пледи, але вони відмовилися: їм хотілося вбирати в себе навколишню свіжість.

Маттеус ковтав свою тонізуючу «Coca-Col'u», яку він вибрав у кав'ярні. ІТ-Фелікс пив свій «Oettinger Weiss», який він там же витяг із холодильної камери. Маттеус продовжував спостерігати за «десятим» номером на футбольному полі, який щойно, висунувшись за лінію захисту, прочитав пас невисокого атакуючого півзахисника і, перехопивши м'яча, понісся в атаку.

Бічним зором Маттеус глянув на свого супутника. Хоча Техно-Фелікс вже два тижні як знаходився вдома, по ньому не було видно, чи обживається він занове тут, у рідному Місті, чи знову збирається туди, на Схід. Маттеус відчував, що хоча вони й чимало часу разом удвох, провели там, на Сході, але що діється всередині ІТ-Фелікса, що відбувається там, у закапелках його душі, він достеменно не знав. Це не Віктор. Про Віктора він, здається, знав майже все. Маттеус навіть не уявляв, що в житті Віктора могло бути те, про що він не знав.

«Десятий» номер, не опускаючи погляд, біг із м'ячем по центру. Партнери по команді були прикриті, пас віддавати не було кому. «Десятий» номер перетнув половину поля суперника й, не знижуючи швидкості, повертів головою. Його ніхто не зустрічав, перед ним відкривався оперативний простір. Він пробіг ще. Назустріч йому висунувся центральний захисник, через дві-три секунди він наблизиться, й простору

вже не залишиться. Не чекаючи суперника, «десятий» номер коротко прицілившись, сильно пробив метрів з двадцяти трьох по воротам. М'яч просвистів над перекладиною. На його місці я б теж наніс удар, подумалося Маттеусу.

— Слухай, так коли ти повернешся? Я маю на увазі — звідти, — проказав Техно-Фелікс і, уточнюючи своє запитання, вказав підборіддям у північному напрямку.

— Завтра, думаю. Від сили через день.

— Ти впевнений?

— Затримуватися мені там нема чого.

— Точно, Маттеус?

— Без варіантів. Хто б міг подумати, що все так вийде...

— Що ти маєш на увазі?

Маттеус близько хвилини не відповідав.

— Я був впевнений, що листа передадуть від мене. Що це обов'язково станеться, раніше або пізніше, але станеться. А доведеться передати його від...

Він не договорив, і вони разом помовчали.

— А побачиш там ... її? — ІТ-Фелікс запитав про це так обережно, що навіть не глянув у його бік.

— Кого? — перепитав Маттеус, хоча у цьому не було жодної необхідності, оскільки він добре розумів, про кого питав Техно-Фелікс.

— Ну, ти сам розумієш... Її... Так побачиш?

Маттеус витримав паузу. Запитання було поставлене. Треба було відповідати. Він заперечливо хитнув головою.

— Слухай, а я от не переконаний в цьому. Щось мені підказує, що... Ну, ти здогадався, — протягнув ІТ-Фелікс і скося глянув на нього.

— Ні, — твердо проказав Маттеус. — Ніщо там не тримає мене. І не затримає. Без сумнівів. Повернусь швидко.

Техно-Фелікс нічого на це не відповів. Маттеусу подумалося, що йому не вдалося переконати його, і він не дуже весело посміхнувся.

— Приїхати, передати листа — і все. Я — вільний. Ліберо, одним словом. Передати — і можна буде збиратися додому.

Маттеус закінчував ковтати освіжаючу «Coca-Col'u». Глянув на свій байк, що стояв тут неподалік, на стоянці спорткомплексу «Альянс-арена», і замислився.

— Досі не можу збагнути, як це все могло трапитися.

— Що саме, Маттеус?

— Те, Фелікс. Не йде це в мене з голови.

— Що саме не йде? Скажеш нарешті?

Маттеус зробив останній ковток. Він відчув, як усередині по всіх закутках розлився прохолодний спокій. Він знав, що це не надовго, але тепер можна було хоча б говорити про це.

— Не можу зрозуміти, як Віктор міг загинути. Як це могло статися в той самий день і в той самий раз. Тоді я був впевнений, що ані з Віктором, ані з ким іншим з моєї групи нічого такого не станеться. Я ж тоді все начебто прораховував. Принаймні так мені здавалося.

Маттеус відчував, що IT-Феліксу дуже хотілося пригубити свій «Oettinger Weiss», але він стримував себе. Маттеус розумів, чому: раніше він не розповідав про це Техно-Феліксу.

— Якщо навіть в той день хто б і міг би загинути з моєї групи, то це мав бути я, або хтось інший. Але тільки не Віктор. Про те, на якій

позиції, де буде знаходитися Віктор, у моїй групі не знав ніхто, — сказав Маттеус і розпачливо захитав головою.

ІТ-Фелікс, не рухаючись, сидів із пляшкою «Oettinger'a Weiss'a».

— Ти розумієш, Фелікс, взагалі ні-і-хто не знав і знати не міг. Віктор теж до останнього не знав. Віктор вже на місцевості зорієнтувався, де буде він, а де його наводчик. Але «Дев'ятий» все таки його вирахував. Не розумію — як це могло статися. Я постійно запитую себе: як «Дев'ятий» зміг його вирахувати?

Маттеус замовк. Техно-Феліксу стало зрозуміло, що більше зараз про це все Маттеус нічого не розкаже, і зробив затяжний ковток «Oettinger'a Weiss'a», за ним іще один. Маттеус мигцем глянув на нього. ІТ-Фелікс повернувся додому через лічені дні, як загинув Віктор. А коли він, Маттеус, зі своєю групою вирушив на те завдання, Техно-Фелікс перебував у черговому своєму відрядженні.

По паузі Маттеус почув:

— В нього хтось лишився?

— У Віктора? Мала донька. Це окрім дружини. А ще є мати, говорив Віктор. Матір у нього, до речі, зовсім не стара. Їй п'ятдесят три чи п'ятдесят чотири. Десь так. Хоча вона, як і його дружина, давно не працює. Віктор добре забезпечував усю сім'ю. З цим у нього був повний порядок.

Маттеус подивився на футбольне поле. У грі виникла коротка пауза — робили заміну. Гравець середнього зросту під номером «10» підтюпцем залишав поле. Жодних емоцій, що його міняють, на його обличчі видно не було. Гра, схоже, наближалася до завершення. Якби він

залишився, команда б від цього тільки виграла, подумалося Маттеусу.

— Ну, все. Час вирушати. Туди, — промовив він і хитнув головою в напрямку півночі. — Як казали колись, сурма кличе.

— А, може, дорога, — проказав ІТ-Фелікс.

— Може, й дорога кличе, — погодився Маттеус.

— Пальним ти вже заправився? На весь маршрут вистачить? Не близький світ, як-не-як.

— Кілометрів на сто двадцять — сто тридцять вистачить. На трасі є одне місце. Там підзаправляюсь, щоб після цього доїхати вже без зупинок.

Техно-Фелікс знову потягнув «Oettinger Weiss».

— Слухай, а де зупинишся, хоча б на одну ніч, ти вже вирішив? — немов між іншим запитав він.

— Навіщо? Якщо дістануся швидко, сьогодні ж те, що треба, й передам. Після цього — одразу ж назад. З цим все ясно. Якщо ж десь і затримаюсь, то... зорієнтуюсь на місці.

— Я так і думав, Маттеус.

— Що ти думав?

— Що це тобі не війна.

— Що ти маєш на увазі, Фелікс?

— Що тут ти захочеш розслабитися.

ІТ-Фелікс допив свій «Oettinger Weiss». На його обличчі проступив діловитий вираз. Він уважно глянув на байк.

— Слухай, Маттеус, твій агрегат, ну, мобільний, який ти приносив мені на ремонт, я розібрав, а збирати його вже не став. Ти знаєш, що у твоєму мобільному пошкоджені скло і дисплейний модуль, ну, екран, значить. Я міг би

замінити тобі цей самий модуль і наклеїти ціленьке скло, але я не став цього робити. Подобається тобі це чи ні, а не став. І, знаєш, чому?

Маттеус мовчки хитнув головою, запрошуючи його продовжувати. Він знав, що від нагоди повести мову про технічні пристрої та електронні прилади Техно-Фелікс отримує таке ж задоволення, як він від можливості поспостерігати за футбольним матчем, вже не кажучи про те, щоб пограти самому.

ІТ-Фелікс продовжив.

— Зараз всю таку техніку можна міняти кожні півроку, а раз у рік — так це гарантовано. Все за принципом: купив — невдовзі обміняв, купив — невдовзі обміняв. Десь так, Маттеус. А твій мобільний — як на мене, це вже музейний експонат, навіть релікт. Маттеус, солідному чоловікові, такому як ти, потрібен солідний агрегат. Зараз людину зустрічають по тому, який у неї мобільний, а проводжають по тому, якими функціями у ньому людина користується. Коротше, покажи мені свій мобільний і що ти в ньому можеш, і я скажу тобі, хто ти.

Маттеус відчув, що це ще не все, й мовчки підвівся. На футбольному полі почувся спалах емоцій, він озирнувся. Команда, за яку грав замінений гравець середнього зросту з крупною цифрою «10» на спині, за хвилину-другу до кінця матчу пропустила гол.

Техно-Фелікс продовжував.

— От байк у тебе солідний, те що треба. Це — рівень, це — нормальний чоловічий рівень. Я сам не проти такий мати. А мобільний був якийсь несерйозний.

Він зробив паузу і теж підвівся.

— Я тут тобі приготував одну річ. Сподіваюсь, зайвою вона не буде. В цю річ я переніс всі номери з твого мобільного, які були у ньому.

Техно-Фелікс зробив коротеньку паузу і кинув чіпкий погляд на Маттеуса.

— До речі, у твоєму мобільному чомусь не було ... її номера. Раніше він там був, а зараз в ньому я його не знайшов. Але я все одно заніс його туди. А також накачав туди різних програм, браузерів. Більшість з них тобі навряд чи знадобиться. Але серед них є «Viber» і «WhatsApp». Це корисні штуки, Маттеус. У «Viber'i» зручно писати повідомлення, якщо в них немає нічого особливого, ну, ти сам розумієш. Для зручності повідомлень там все продумано. А по «WhatsApp'у» краще говорити. Це коли треба, щоб без свідків і без зайвих вух, таке теж буває. Він добре захищений і до того ж у нього зв'язок якісніший. Може, ці дві штуки тобі знадобляться. Хто його знає.

ІТ-Фелікс, збираючись іти, глянув убік і сказав:

— Так, і ще. На чат «Viber'a» я закачав тобі адреси і координати готелів, телефонні номери апартаментів та різних квартир, які там зараз здаються. Одне слово, все необхідне на перший випадок. Це до питання, де зупинитися. Якщо, наприклад, вирішиш на кілька днів, може, на якийсь тиждень там все-таки затриматися. Різні варіації можуть трапитися.

Він подивився Маттеусу у вічі.

— Слухай, може ти... їй подзвонити захочеш... Або побачитися з нею... А раптом...

Він зробив коротку паузу і ще додав:

— А що треба буде, Маттеус, звертайся. Будемо розбиратися.

Техно-Фелікс сунув йому невеличкий пакунок, плеснув по плечу й швидко пішов звідси. Маттеус попрямував до своєї «Hond'и», до свого «Super Blackbird». Спочатку він хотів покласти пакунок у свою сумку захисного кольору, оскільки вже думалося про дорогу, яка була не близькою. Проте все ж таки розгорнув цей пакунок і вийняв те, що в ньому містилося.

Це був айфон із корпусом «Space Gray». Айфон ліг у його руку так, немов саме для цієї руки був виготовлений. Маттеус одразу вирішив розібратися з його основними функціями. Коли він подивився услід IT-Феліксу, того вже й слід пропав.

Маттеус підійшов до «Hond'и», дістав шолом із кофру, засунув у нього сумку захисного кольору і завів мотор. Крутячи головою на всі боки, він від'їхав від спорткомплексу «Альянс-арена», пофарбованого у кольори ультрамарину, й вирушив на дорогу. Вона вела до площі, яку в Місті всі знали як Три штики. На цій площі Маттеус звернув праворуч і поїхав широченним проспектом, по обидві сторони якого розміщувалися висотні будинки. Наприкінці проспекту звернув знову, цього разу ліворуч, оминув автовокзал і, не доїжджаючи до Залізничного мосту, вибрався на М-шосе.

2

В обох напрямках — з Міста й до Міста — рухалося чимало транспорту: автівки, мікро-

автобуси, рейсові автобуси, вантажівки. Маттеус зручно встроївся в щільний потік машин і разом з ним смиренно доїхав до п'яťох колон, на карнизі яких великими літерами було викладено назву Міста. Він озирнувся на ці колони, що залишилися ліворуч, поволі віддаляючись від нього. «Годин через п'ять буду на місці, а вночі, у крайньому випадку — завтра вранці, повернуся» — подумалося йому, і Маттеус натиснув на газ.

Спочатку за Містом дорога була гарною. Маттеус стрімко нісся, мотор потужно ревів, «Super Blackbird» злився з його тренованим тілом, холодний вітер свистів за шоломом. Невдовзі стали траплятися виїмки, латки, тріщини, вибоїни різних розмірів. «Hond'у» й Маттеуса починало трясти, доводилося раз за разом гальмувати, щоб ці місця проїхати чи оминути. Він тримав курс на захід.

До індустріального Сіті, що знаходився в шістдесяти кілометрах від його Міста, заїжджати Маттеус не став. Через об'їзну дорогу він виїхав на довжелезний міст, під яким протікала широчінь флегматичної ріки. Після цього мосту він пришвидшився й став одну за однією обганяти автівки, які йшли попереду. Маттеус уже почав скидати швидкість, наближаючись до АЗС, де він вирішив заправитись, як його несподівано обігнала сіра-сіра «Audi» й на пару хвилин випередила на заправці, зайнявши єдине вільне місце.

Коли Маттеус підїхав, йому довелося почекати. Місце на АЗС звільнилося, і він на своїй «Hond'i» підрулив на заправку. Кинув оператору, скільки залити в бак, і попрямував до каси.

Маттеус помітив, що від каси тільки-но відійшов чоловік середніх років і пружною ходою рушив у бік цієї сірої-сірої «Audi». Про себе він мимохідь відзначив, що обличчя й уся зовнішність цього чоловіка йому зовсім не знайомі. Відкриваючи дверцята автівки, чоловік озирнувся і, як здалося Маттеусу, метнув пильний погляд на нього. Маттеус сунув крупні купюри у нижній отвір каси.

— «Honda», — сказав він жіночці з яскраво нафарбованими губами, що сиділа за віконцем.

— Я зрозуміла, — відповіла вона й простягнула йому здачу.

Дрібні купюри він брати не став. Жіночка посміхнулася своїми густо фарбованими губами і нахилилась до віконця. Ввочевидь, щоб її ліпше було чути.

— А вам вітання, — вимовила вона своїми чуттєвими губами.

Маттеус глянув на неї.

— Від вашого приятеля. Як він сказав, дуже доброго приятеля.

— Це прекрасно. Ви навіть не уявляєте собі, як в дорозі приємно отримувати вітання. Особливо від своїх добрих приятелів, — зреагував Маттеус таким тоном, що було незрозуміло, серйозно він це вимовив чи ні.

— Ваш добрий приятель сказав, що турбується про вас і попросив вам дещо передати.

— Що ж саме? — поцікавився Маттеус.

Жіночка з чуттєво наведеними губами все ще посміхалася.

— Він сказав, щоб ви не поспішали туди, куди зараз добираетесь. Ще він додав, що нам більш за все раді в тих місцях, де на нас чекають і розраховують.

— Мій добрий приятель дуже добре мене знає. Я теж так вважаю. От якби ще й побачити його зараз... Він, мабуть, десь поруч?

Губи жіночки посміхнулися ще відвертіше. Їй було приємно, що вона привернула увагу цього молодого й спортивно складеного чоловіка.

— Ваш добрий приятель щойно був тут. Він дуже поспішав і тільки-но відїхав на «Audi». Ви навіть могли його тут, на заправці, бачити. Він дуже уважний, цей ваш добрий приятель. Заплатив мені добру суму, тільки щоб я не забула це вам передати.

Відїхавши від АЗС, Маттеус продовжував тримати курс на захід. Дорога була нерівною: то гарне полотно, то з виїмками та вибоїнами. Так він рухався, допоки не вибрався на широченьку трасу, на якій звернув у північному напрямку. На ній він відчув себе вільніше, перестав вдивлятися на п'ять-шість метрів попереду своєї «Honda» й натиснув на газ, хоча транспорту там і побільшало.

Перед Столичним Містом рух транспорту уповільнився, швидкість довелося зовсім скинути, почалися затори. Седани, хетчбеки, універсали, ліфтбеки рухалися повільно й дуже щільно. Маттеус намагався маневрувати між ними, але щільність транспорту була такою, що це мало що давало. Він тільки ловив на собі роздратовані погляди інших водіїв. Коли ж весь цей залізний потік глухо ставав, Маттеус на своєму «Super Blackbird» теж терпеливо чекав, коли рух знову відновиться.

Перед самим Столичним Містом рух таки налагодився, його «Honda» додала обертів і стала обганяти автівки одну за одною. Маттеус

примітив собі салативий «Ford», що йшов на пристойній швидкості метрів за вісімдесят попереду, додав ще газу і пристроївся за ним. Коли «Ford» ішов на обгін, Маттеус чіпко його тримався й у парі з ним теж обганяв транспорт. Швидкість цей салативий «Ford» розвинув таку, що на трасі, запруженій різними автівками й вантажівками, обганяти його було незручно.

Маттеусу думалось, що так, разом із «Ford'ом», він на своїй «Hond'i» й увірветься в межі Столичного Міста, як раптом вся вервечка машин загальмувала. Салативий «Ford» зупинився настільки різко, що Маттеус не встиг вчасно зреагувати і переднім колесом в'їхав у його задній бампер. Тут же відчинилися ліві дверцята й звідти вистрибнув метушливий водій.

— Ти куди дивишся? Сліпий хіба? Чи, може, тобі повилазило? Чого несешся, як угорілий? — одразу заволав він.

Уся вервиця транспорту стояла. Маттеус підійшов до багажника «Ford'у». Жодних подряпин на ньому ніде не було, тим паче чого більшого. Ввочевидь, удар був зовсім не сильним і прийшовся виключно на бампер. Галасливий водій ніяк не вгамовувався:

— Дивитися треба, як слід, попереду себе. А ще краще — вдома сидіти. Тоді і проблем ніяких не буде. А то всі так і їдуть сюди, так і пруться до нас. От ти що забув тут, у Столичному Місті? Чого тобі тут треба? Тебе тут що — всі чекають-не дочекаються? Розвертайся краще та шуруй собі туди, звідки приперся. Дивись, щоб більших неприємностей з тобою не трапилося. Та скажи спасибі, що обійшлося без ушкоджень. А то влетів би тут в копійчку.

Я б тебе до нитки роздягнув, поки ти мені все компенсував би.

Маттеус на ці слова розлюченого водія «Ford'у» не сказав нічого, а тільки мовчки завів свій байк.

На першому ж перехресті Столичного Міста, яке йому трапилося, він звернув з дороги й зупинився. Починало вечоріти. Сонце, яке зникало за високими будівлями, здавалося йому холоднішим, аніж у його Місті. Маттеус дістав айфон — годинник показував, що він добирався на дві з половиною години довше. «Сьогодні передати листа вже навряд чи вдасться» — подумалося йому. Приїжджати надвечір з цим листом Маттеусу не хотілося. Він вже здогадувався, що вочевидь, змушений-таки буде у Столичному Місті заночувати.

На чаті «Viber'a» він знайшов інформацію, яку закачав туди Техно-Фелікс. Уважно проглянув список готелів, апартаментів і приватних квартир, їхні адреса та телефонні номери. Те, що у списку одразу його зацікавило, називалося «Готель «Champions League». Маттеусу закортіло подивитися, як він виглядає. Сонце тануло за будинками, спускалася весняна прохолода. За годину-півтори мало стемніти. «Honda» різко рвонула з місця.

Вестибюль готелю «Champions League» був оздоблений і обставлений зі смаком. У різних місцях зручно розміщені й прикріплені LED TV. Маттеус підійшов до порт'є.

— Місця є? — запитав він.

— Вам скільки? — почув він замість відповіді.

— Одне місце. Бажано в окремому номері. Можна напівлюкс, якщо є вільний.

— Немає. Всі місця зайняті. Більш того, потішу вас: до завтрашнього дня місце теж наряд чи звільниться.

Порт'є промовив це, здається, одними губами. Жоден м'яз на його обличчі не ворухнувся.

— А-а ... — почав було Маттеус.

— А навіщо тоді я питаю — скільки? — спокійно перехопив порт'є.

— Ну да.

Порт'є подивився на нього впевненим поглядом людини, яка передбачала таке запитання і наперед знала на нього відповідь.

— Вам у нас сподобалося. Це на обличчі у вас написано. Скажу, що розумію вас. Умови і сервіс в нашому готелі, можна сказати, чемпіонські. А це до вподоби всім, з клієнтами у нас все гаразд. Але ротацію клієнтів також ніхто не відміняв. Вільне місце може з'явитися якщо не завтра, то через день-другий. І тоді ви, б'юся об заклад, обов'язково до нас повернетесь. Я сильно помиляюсь? — це все порт'є промовив рівним голосом, у якому не пробилося хоча б слабкого натяку на будь-яку емоцію.

— Як сказати... Навряд чи встигну до вас повернутися. Навіть якщо дуже захочу. У мене тут дуже коротка справа, — наголосом Маттеус виділив слово «тут».

Рука порт'є потяглася до коротеньких паперців, що акуратно лежали неподалік.

— В готелях навколо місць теж немає. Інформація перевірена. Можете марно не витратити часу. А це вам наша візитівка. Тут кілька номерів. По одному з них обов'язково додзвонитесь. Набирайте, коли виникне потреба.

Його рука чітким жестом простягла маленький прямокутний папірець.

— Навряд чи це знадобиться мені. Завтра вранці я відїжджаю. Тільки виконаю справу — і назад.

Рука перед ним наполегливо тримала візитівку.

— Ну, якщо вам так хочеться...

Маттеус узяв папірець і кинув у сумку захисного кольору.

Вийшовши з готелю, він відчув, як весняна прохолода змінювалася стемнілим холодом. Вечоріло. Треба було не баритися з тим, щоб вирішити, де зупинитися. З кофру Маттеус став діставати шолом, розмірковував, як бути далі. У цю мить про себе нагадав айфон. Дзвінок був у звичайному режимі, не по месенджеру.

— Слухай, як ти там? Зустрівся? Листа передав? І вже, мабуть, повертаєшся? — запитав його Техно-Фелікс.

— Це все завтра зранку. І передам, і вирушу назад. А зараз займаюсь розміщенням. Тільки на одну ніч, — сказав Маттеус.

— Ясно. Ти от що. Коли владнаєш усе, коли розташуєшся, розкладешся, передзвони мені. Я тут тобі підшукав дещо, уточнення одне. Тепер може воно згодиться. Тим паче, що ти там до завтра. А може, ще затримаєшся. Хто його там знає, як воно складеться. Набереш мене, одним словом.

— Добре, домовились.

Маттеус зосередився на тому, де розміститися на ніч, і відкрив «Viber». Від готелів він вирішив утриматися. «Апартаменти» — це всередині нього прозвучало холодно. Він продзвонив

за номерами, за якими здавалися квартири. Від однокімнатних він відмовився: коридор чи передпокій у них одразу вели в одну-єдину кімнату. Квартири на три кімнати видалися йому надмірним перебором як для того, щоб тільки один раз переночувати. Маттеус зупинився на варіанті двокімнатних квартир і завів свій «Super Blackbird».

У перших із них виявилися закороткі коридори, в яких були окремі входи в невеликі або тісенькі кімнати. Третя квартира, яку він оглянув, була на восьмому поверсі. Вона мала просторий передпокій, що вів у кухню й у дві суміжні кімнати. Одна квадратів на дванадцять, друга — на шістнадцять. Це Маттеуса влаштувало. Він заплатив за ночівлю й роздивився довкола.

З кухні й кімнат він оглянув прибудинкову територію. Підходи до його під'їзду видко було добре. Лампи з будинку розливали спокійне вечірнє світло. Фігури людей, що проходили повз, чітко виділялися в цьому мінорному освітленні. У Маттеуса виникло відчуття, що за територією навколо цього будинку він спостерігав мовби з приладом нічного бачення. Як наче він зараз там, на Сході.

Треба було відволіктися від цього відчуття. Він оглянув другу, більшу кімнату. Ввочевидь, вона слугувала за залу. У ній стояв широкий диван, біля нього низький скляний столик із сріблястим підносом та двома високими склянками. Маттеус переніс столик у першу — меншу кімнату, а в цій вирішив заночувати. Тільки після цього він набрав ІТ-Фелікса. По звичайному зв'язку.

— Маттеус, я от що хотів тобі сказати, — почулося в айфоні. — Хоч, може, це тобі й не дуже сподобається.

— Якщо вже зібрався, кажи.

Слухаючи, він став розкладати диван.

— Але спочатку от про що, — проказав Техно-Фелікс. — Скажи, ти ... їй дзвонив? Набирав її номер, який ти видалив, а я його тобі знову ввів?

— Ні.

— Я так і думав. Правильно зробив, Маттеус. Виникла коротка пауза.

— В сенсі? — перервав її Маттеус.

— В сенсі — не треба тобі ... дзвонити їй за тим номером, який зараз у тебе.

Знову пауза. Маттеус ніяк не зреагував на його слова. Він чекав. Якщо ця тема продовжиться, то тільки через ініціативу ІТ-Фелікса.

— Той номер... ну, її... Ти розумієш, про кого я. Так от, по ньому ти їй не додзвонишся. Вона його вже не використовує. Я розібрався з цим вже після твого від'їзду. Тільки сьогодні вдалося роздобути її нинішній номер. Помилки немає, це її реальний номер. Так-от, Маттеус...

Ще одна коротенька пауза.

— Хочеш ти цього чи ні, але я зараз скину тобі його на «Viber». Може, зв'яжешся з нею. На твоєму місці я б так і зробив. Але це вже, звісно, твоє діло.

З відповіддю Маттеус не квапився. Йому подумалося, що відмовлятися від номера, як і погоджуватися на нього чи робити вигляд, що він цього всього не почув, — це вияв слабкості з його боку. Йому ж хотілося бути й виглядати впевненим у собі.

Маттеус мовчав із хвилину.

— Роздобув так роздобув, — нейтральним тоном промовив він. — Щось ще в тебе є?

— Поки все. Це те, що я хотів тобі зараз сказати.

— Гаразд. А от в мене з'явилася до тебе справа. Ти ж пропонував свої послуги?

— Було діло.

— Тоді от що, Фелікс.

Маттеус навмисно витримав паузу, щоб Техно-Фелікс зрозумів усе до кінця, що він зараз збирався сказати.

— Я все про Віктора думаю. Про те, чому він загинув. Я хочу розібратися, для себе насамперед розібратися, як це тоді сталося. Це не відпускає мене, Фелікс. І ще, мені треба дістатися до «Дев'ятого». Я за будь-яку ціну повинен на нього вийти. Чого б це не коштувало мені, Фелікс. Поки я не вийду на нього, я не заспокоюся. Повернусь завтра — і займусь цим. А від тебе поки треба от що.

Маттеусу хотілося бути дуже переконливим, і спочатку він ці слова проговорив про себе. Тільки після цього він неспішно повторив у голос:

— Про «Дев'ятого» ми майже нічого не знаємо, Фелікс. Як це не прикро, але це так. Знаємо тільки, що рука в нього дуже тверда і що жодного разу він не схибив. Вийшов наш з бліндажу — «Дев'ятий» у нього вцілів, визирнув хто необережно з окопу — «Дев'ятий» його поклав, сів наш у КраЗ чи позашляховик — «Дев'ятий» і тут його дістав. Що ще знаємо, Фелікс?

Сталася коротка пауза.

— А більше нічого. Ти розумієш? Ні-чо-го. Нуль, глухо. Це як в зачиненій кімнаті без вікон,

де вимкнено світло і навіть навпомацки неможливо знайти з неї вихід. Так що, Фелікс, почни збирати про «Дев'ятого» інформацію. Будь-яку, яка тільки трапиться. Дрібна, не дрібна — значення не має. Збирай всю підряд. Ніколи не знаєш, яка саме знадобиться. А щось з того, що вдасться зібрати, та й допоможе. Людини ж, про яку немає інформації, не буває. Така ще не народилася, Фелікс. Колись-таки ми повинні вирахувати «Дев'ятого» і дістатися до нього. Я це зроблю. Інших варіантів для мене не існує.

— Гарзд, Маттеус. Спробую зайнятися.

— Якщо хоча б щось знайдеш, дзвони одразу. В цій справі не буває зайвих дзвінків. Знайшов хоча б щось, не тягни, набирай мене. А я тут швиденько впораюся — і додому, займатись розшуками цього самого «Дев'ятого».

Маттеус ліг на диван. Місця на ньому йому вистачало. Він не любив почуватися затісно. Тіло поволі наливалось розслабленістю, допоки він не відчує, що сон втягує його до себе.

3

Прокинувся Маттеус відпочилим і бадьорим. Сонце тільки-но сходило над Столичним Містом, прозоре повітря дихало свіжістю. Він прийняв холодний душ і не кваплячись поготився, стежачи за тим, як Gillette знімає жорстку щетину. У сумці захисного кольору хотів було знайти парфуми, але тут же відкинув думку